

[Undervisningsministeren]

ningsvirksomheden i Danmarks Radio, og jeg skal på den baggrund ikke besvare det stillede tillægsspørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

2) Til *undervisningsministeren* af:

Gerda Møller (KF):

»Hvem tilhører de skolepsykologiske rapporter: barnet eller det offentlige?«

(Spm. nr. 691).

Skriftlig begrundelse.

Det er urimeligt, at offentlige myndigheder i op til ti år kan indhente oplysninger fra skolepsykologiske rapporter, navnlig når hverken barnets forældre eller barnet har kendskab til, hvad der står i dem.

Gerda Møller (KF):

Vi oplever jo næsten daglig, at det offentlige registrering af borgernes personlige forhold er til debat i pressen, ja, sågar ude i kommunerne. Derfor er det klart, at det er et spørgsmål, der interesserer både mange forældre og elever, at skolen efter opfordring fra forskellige offentlige instanser under bestemte ministerier har pligt til at give oplysninger om nuværende og tidligere elever, oplysninger, som har baggrund bl. a. i skolekartotekskort, i karakterprotokoller, i afgangsbeviser og ikke mindst i skolepsykologirapporter, som skal opbevares på skolepsykologisk kontor indtil 10 år efter elevens udskrivning af skolen.

Forældre og elever er med rette i tvivl om, hvor langt disse oplysninger kommer ud, og forældrene er også utilfredse med, at de ikke kan få at vide, hvad der står om deres børn i de såkaldte eleverklæringer. Det er ofte årsag til, at forældre modsætter sig, at deres børn skal til skolepsykologen, og på den måde jo unddrager deres børn en i mange tilfælde hårdt tiltrængt hjælp.

Det er på den baggrund, jeg stiller mit spørgsmål, hvem de skolepsykologiske rapporter tilhører, barnet, dvs. forældrene, eller den, der har forældremyndigheden, eller det offentlige.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Når der foretages en pædagogisk psykologisk undersøgelse af en skoleelev, udfærdiges en skolepsykologisk rapport. Denne rapport tilhører skolevæsenet, men forældrene og den voksne elev har normalt adgang til at blive gjort bekendt med rapporten.

Rapporterne anvendes i skolernes almindelige pædagogiske arbejde med eleverne. Hertil kommer imidlertid, at en række myndigheder, f. eks. sociale myndigheder og politimyndigheder, med hjemmel i forskellige love, f. eks. bistandsloven og retsplejeloven, har ret til at indhente udtalelser fra skolen om nuværende og tidligere elever. Af disse grunde opbevares rapporterne ved skolevæsenene.

Undervisningsministeriet har i august 1977 udfærdiget nærmere retningslinjer om de nævnte eleverklæringer og bl. a. foreskrevet, at rapporterne af hensyn til eventuel afgivelse af sådanne erklæringer bør opbevares i ti år, efter at eleven har forladt skolen.

Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at de skolepsykologiske kontorer i udpræget grad ser det som deres naturlige opgave at hjælpe og gavne eleverne, og at de elevoplysninger, som afgives, i meget vidt omfang er til gavn for eleverne.

Imidlertid er undervisningsministeriet i gang med at revidere den udsendte vejledning. Bl. a. ønsker vi indført, at forældrene og eleverne på skolens initiativ orienteres om skolens udtalelser, og vi har i september 1977 spurgt de andre ministerier, om deres lovgivning er til hinder herfor. Når alt materialet fra de andre ministerier foreligger, vil vi som sagt gå i gang med en revision af vejledningen og i arbejdet inddrage foreningen Skole og Samfund og andre berørte foreninger.

Jeg vil finde det naturligt, at forskellige spørgsmål vedrørende de skolepsykologiske rapporter og herunder også spørgsmålet om, hvor længe disse rapporter skal opbevares, tages med ind i dette arbejde.

Gerda Møller (KF):

Jeg kan for så vidt godt give en slags tak for svaret, men man kan nok undre sig over, at det har taget så lang tid at få ændret denne vejledning. Jeg ved godt, at der er sendt forespørgsel ud til de forskellige ministerier og instanser for at høre, om man kan lave en ændring i vejledningen i overensstemmelse